

[Ingvard Dahl.]

Med hensyn til spørgsmålet lejeforhøjelse og den omtale, som det ærede medlem fru Ragnhild Andersen gav af Socialt Boligbyggeri og dets formand, vil jeg gøre opmærksom på, at den første frivillige overenskomst, der blev indgået med Socialt Boligbyggeri i København, var med en boligforening, hvori en af det ærede medlems partifæller var formand, nemlig Møllelængen ude på Amager. Denne kommunist har i hvert fald ikke beklaget sig over den måde, forhandlingerne blev ført på fra Socialt Boligbyggeris side. Også andre af det ærede medlems partifæller, der har deltaget i sådanne forhandlinger, har anbefalet de lejere, de repræsenterede, at tiltræde forslag om frivillig overenskomst. Jeg synes derfor ikke, det er rimeligt, når det ærede medlem prøvede på at fremstille disse frivillige overenskomster som værende fremkommet nærmest under en slags trusel.

Når det ærede medlem mener, at det ærede medlems parti burde have været repræsenteret i det kommende udvalg, vil jeg gerne gøre den bemærkning, at de, der ønsker at gøre en positiv indsats i rigsdagsarbejdet, naturligvis også må have lejlighed dertil. Jeg har siddet i et udvalg sammen med det forhenværende medlem fru Alvilda Larsen, som under hele udvalgsbehandlingen, lad mig sige, spillede den tavse dansker, ikke deltog i diskussionen, men når fruén mødte her i salen og skulle redegøre for sine standpunkter til lejelov eller boligstøttelov, var der ingen ende på den indsats, som det daværende medlem havde ydet i arbejdet enten på det ene eller det andet område. Men vil endelig en partifælle af det ærede medlem fru Ragnhild Andersen gå positivt ind i arbejdet, hvordan bliver vedkommende udvalgsmedlem da behandlet? Der bliver taget afstand både her og dér. Jeg skal gøre opmærksom på, at i normalkontraktudvalget fra 1949 stillede lejerrepræsentanter følgende forslag til lejeregulering — med den højtærede formands tilladelse citerer jeg —:

„Såfremt den pågældende lejlighed var eller havde været udlejet den 1. september 1939 og den indvendige vedligeholdelse af lejligheden påhviler ejeren, kan ejeren, såfremt lejen ikke giver mulighed for en rimelig afkastning“

— jeg beder bemærket ordlyden —
 „ved indsendelse af andragende herom til nævnet søge godkendelse af en forhøjelse af lejen, dog i intet tilfælde udover 10 pct. af lejen pr. 1. september 1939. Godkendelsen gælder for en 3-årig

periode. Forhøjelsen skal være betinget af, at normalelejekontrakten indføres for den pågældende ejendoms samtlige beboelseslejemål.“

Det var forsåvidt ikke det vigtigste, at man i normalkontraktudvalget fra det ærede medlems partifælle hr. Kaj Hansens side fremsatte et sådant forslag, men det mest interessante var egentlig motiverne derfor. Dem vil jeg også gerne have lov til at citere; det hedder nemlig:

„Efter lejerrepræsentanternes mening ville en generel lejeforhøjelse virke særlig grelt og være uforståelig for lejerne nu, hvor det officielle pristal har vist en nedgang, og hvor der er en almindelig forventning i befolkningen om, at et større eller mindre prisfald er forestående.“

Altså på det tidspunkt kunne det ærede medlems partifælle hr. Kaj Hansen med udsigten til et prisfald tiltræde en lejeforhøjelse på 10 pct. uden egentlige ændringer i den daværende huslejelovgivning, blot som medlem af normalkontraktudvalget. Det har jo været sådan hidtil, og også ved denne lejlighed, at når kommunisterne har skullet tage ansvaret for deres partifællers forhandlinger eller stillingtagen på dette eller hint område, har de ikke villet vedkende sig vedkommende partifælles ret til at tage stilling på partiets vegne. Jeg spørger da: Hvilket formål har det da at have kommunister repræsenteret i udvalg af denne karakter?

Thestrup: Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen rettede et par spørgsmål til mig. Det første af spørgsmålene vedrørte, såvidt jeg forstod, en henvendelse, der skulle være kommet til mig fra et tidligere medlem af det høje ting, hr. Leth-Mouritzen, gående ud på, at jeg skulle have overtrådt grundloven. Må jeg sige til det ærede medlem, at jeg modtager i tidens løb mange henvendelser af mærkværdig art. Nogle af dem er morsomme; dem plejer jeg at kunne huske; de, der alene er mærkværdige, lægger jeg ikke så forfærdelig megen vægt på, og dem plejer jeg ikke at huske gennem længere tid, så jeg går ud fra, at hr. Leth-Mouritzens henvendelse har hørt til dem, der alene har været mærkværdige. Da jeg senere hørte det ærede medlem tale om, at professor, dr. jur. Ernst Andersen havde gjort sig skyldig i ulovlig tvang og i bestikkelse — forstod jeg det var —, var det, ligesom jeg blev lidt beroliget med hensyn til denne beskyldning for, at jeg havde overtrådt grundloven. Jeg fandt, at det var vist et særligt ordvalg, en særlig form for diskussion, der her blev anvendt, men at den mening, der lå bagved ordene, måske knap var